

ІНСТИТУТ ЛІТЕРАТУРИ ІМ. Т. Г. ШЕВЧЕНКА НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК УКРАЇНИ

БІБЛІОТЕКА
СВІТОВОЇ
ЛІТЕРАТУРИ

Гі де МОПАССАН

■ ЛЮБИЙ ДРУГ

Роман, новели

Переклад з французької

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2017

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЧАСТИНА ПЕРША

I

Взявши в касирки решту зі ста су, Жорж Дюруа вийшов з ресторану.

Від природи він був добре збудований, ще й поставу мав колишнього унтер-офіцера, отже, вирівнявся по-військовому, й недбайливо покрутив вуса, й скинув на запізнілих одвідувачів швидким, побіжним поглядом, тим поглядом гарного хлопця, що падає прудко, як шуліка.

До нього підвели голови жінки — три маленькі робітниці, вчителька музики, немолода, кепсько зачесана, неохайна, в пилявому капелюшкові й обсмиканій сукні, та дві міщанки з чоловіками, завсідниці цього шинку з цінами без заправи.

Вийшовши на вулицю, він спинився на мить, міркуючи, що далі робити. Було двадцять восьме червня, і до кінця місяця йому лишилось у кишені рівно три франки сорок сантимів. Тобто два обіди без сніданків чи два сніданки без обідів — на вибір. Він подумав, що вранці поїсти коштує двадцять два су, а ввечері — тридцять, отже, коли відмовитися від обідів, то вигідає франк двадцять сантимів, тобто він зможе двічі повечеряти хлібом з ковбасою і випити пару шклянок пива на бульварі. А то найбільша в нього витрата й найбільша втіха, що він дозволяє собі вечорами. Він пішов униз вулицею Нотр-Дам-де-Льорет.

Ішов він так, ніби й досі на ньому була ще гусарська уніформа, — випнувши груди й розставивши ноги, мов допіру зліз із коня, грубо простував людною вулицею, зачіпаючи й штовхаючи перехожих, щоб не звертати з дороги. Досить потертого циліндра він носив трохи набакир і стукотів закаблу-

ками по каменю. Виглядав так, немов завжди щось зневажав — перехожих, будинки, все місто, — від пихи солдата-красеня, що потрапив у цивільні.

Хоч костюм був на нім шістдесятифранковий, він не втрачав, проте, якоїсь елегантності, трошки хвацької, підкресленої, проте елегантності. Високий, стрункий, білявий, певніш, трохи русявий шатен, із закрученими вусами, що ніби пінилися на губі, ясними очима та маленькими зіницями, з кучерявим від природи волоссям, зачесаним на проділ посередині, він дуже нагадував героя-спокусника з бульварних романів.

Стояв той літній вечір, коли в Парижі нема чим дихати. Гаряче, як та парня, місто, здавалось, пітніло вночі від задухи. Гранітові пащі ринв дихали смородом, а з підвальних кухонь крізь низькі віконця на вулицю лився гідкий дух помиїв та скислої страви.

Швейцари в самих сорочках сиділи коло воріт верхи на солом'яних стільцях й палили люльки; перехожі важко ступали, покидавши капелюхи.

Дійшовши до бульвару, Жорж Дюруа знову спинився, вагаючись. Йому хотілося тепер піти на Єлісейські Поля до Булонського Лісу й трохи подихати свіжим повітрям під деревами; та й ще одне бажання мучило його, бажання любовної зустрічі.

Як це станеться? Він не знав, але чекав уже три місяці щодня й шовечора. Правда, кілька разів завдяки принадній зовнішності й галантним манерам він уривав там і там трохи кохання, але завжди сподівався більшого й крашого.

Кишеня його була порожня, а кров кипіла, і він спалахував від кожного дотику повій, що шепотіли на розі вулиці: «Ходімо, красунчику?» — але йти за ними не смів, бо не міг заплатити; та й чекав він чогось іншого; інших поцілунків, не таких вульгарних.

Проте любив місця, що кишіли публічними жінками, їхні бали, кав'ярні та вулиці; любив штовхати їх, розмовляти з ними, казати їм «ти», дихати їхніми гострими пахощами й триматися коло них. Це були жінки — жриці кохання. Він не почував до них зневаги, властивої жонатим чоловікам.

Він звернув до церкви св. Мадлени й пустився за млявою хвилею натовпу, знеможеного від задухи. Великі перелюднені кафе виступали аж на пішохід, осяваючи питущу публіку ясным, різким світлом вітрини. Перед одвідувачами на чотирикутних і круглих столиках стояли шклянки з різнобарвною, червоною, жовтою, зеленою та брунотною рідиною, а в карафках виблискували прозорі шматки льоду, що вихолоджували прекрасну, ясну воду.

Дюруа стишив ходу, бо йому пересохло в горлі.

Його мучила гаряча спрага літнього вечора, і він думав про чарівне відчуття холодного питва в роті. Та коли він тільки дві шклянки зараз вип'є — прощай тоді звистра суха вечеря, а йому аж надто відомий був голодний час наприкінці місяця.

Він подумав: «Перечекаю до десятої, тоді вип'ю шклянку в «Американському». Сто чортів. Як же пити хочеться!» — і дивився на людей, що пили коло столиків, на людей, що могли досхочу заспокоювати спрагу. Ішов зухвало й весело повз кав'ярні, зміряючи оком, по вигляду й одежі, скільки кожен одвідувач має при собі грошей. І гнів займався в нім проти людей, що так спокійно сиділи. Коли потрусити їхні кишені, знайдеш золото, срібло й дріб'яки. Кожен має пересічно щонайменше два луї, а їх у кафе добра сотня; сто разів по два луї буде чотири тисячі франків! Він пробурчав: «Свині!», все так само граційно вихиляючись. Коли б перестрів якого край вулиці в темряві, слово честі, скрутив би йому шию, не вагаючись, як робив із селянською дробиною під час великих маневрів.

І пригадав, як жив два роки в Африці й як утискував арабів на глухих південних фортах. Жорстока й весела посмішка пробігла йому на устах, коли згадав про одну забавку, що коштувала життя трьом чоловікам з племені улед-алан, а йому й товаришам його дала два десятки курей, пару баранів і золота, ще й сміховини на півроку.

Винуватих не знайшли, та й не шукали, бо араба там вважають до певної міри за природну військову здобич.

У Парижі інша річ. Тут уже не грабуватимеш одверто, з шаблею при боці та револьвером у руці, як у далечині від цивільного правосуддя, на волі. В серці його ворушились усі інстинкти унтера, що допався до переможеного краю. Звичайно, він жалкував за двома роками, що пробув у пустині. Шкода, що там не лишився! Але ж надіявся на краще, вертаючись. А тепер... От тепер і маєш.

Він ворушив у роті язиком, приклацуючи, мов хотів переконатись, що піднебіння його справді сухе.

Круг нього котилась виснажена, повільна юрба, і він думав усе про те саме: «Наволоч. У всіх же йолопів цих є гроші в жилеті». Він штовхав плечем перехожих і свистів веселі пісеньки. Чоловіки, яких зачіпав, обертались до нього й бурчали; жінки казали: «От тварюка!»

Він пройшов повз Водевіль і спинився коло «Американського» кафе, міркуючи, чи не випити ту шклянку, — так мучила його спрага. Але раніш, ніж зважитись, глянув на годинника, що світився серед вулиці. Чверть на десяту. Себе

він знав, тільки-но буде перед ним шклянка пива, він зразу ж її вип'є. А що тоді робити до одинадцятої?

Пішов. «Пройду до Мадлен й помалу вернусь назад».

Дійшовши до рогу Оперової площі, він перестрінув грубенького молодика, котрого постать невиразно видалась йому знайомою.

Він пішов за ним, перебираючи спогади й промовляючи пошепки:

— Де в чорта бачив я цього типа?

Він рився в думках, але пригадати не міг; аж зненацька, від дивного діяння пам'яті, побачив цю людину худішою, молодшою, в гусарській уніформі. Він голосно скрикнув: «Це ж Форестьє!» — і, надавши ходи, ударив перехожого по плечі. Той обернувся, глянув і спитав:

— Що ви маєте до мене, пане?

Дюруа засміявся:

— Не пізнаєш мене?

— Ні.

— Жорж Дюруа з шостого гусарського.

Форестьє простягнув руки:

— А, друже! Як живеш?

— Гарзд, а ти?

— Ох, не дуже. Уяви, в мене груди тепер, як клоччя. Кашляю шість місяців з дванадцяти через бронхіт, що схопив у Бужівалі, коли вертався в Париж, тому вже чотири роки.

— Диви! А виглядаєш добре!

І Форестьє, взявши колишнього товариша під руку, розповів йому про свою недугу, про лікування її, про думки та поради лікарів, про те, як важко їх додержуватися з його достатком. Йому казали жити взимку на півдні, а хіба ж змога? Він одружений, журналіст, на доброму становищі.

— Я керую політичним відділом у «Французькому житті», веду сенатські звіти в «Порятункові» і вряди-годи даю літературну хроніку до «Планети». Уже вибився.

Дюруа здивовано дивився на нього. Він дуже змінився, дуже змужнів. Тепер у нього була хода, постава й костюм поважної, певної себе людини, а черевце людини, що добре обідає. Коліс був худий, тонкий і гнучкий, легковажний гультай, жартун, заводіяка. За три роки Париж геть переробив його; він став грубенький, серйозний, і волосся на скронях де-не-де посивіло, хоч мав тільки двадцять сім років.

Форестьє спитав:

— Куди ти йдеш?

Дюруа відповів:

— Нікуди, гуляю перед тим, як додому йти.

ЗМІСТ

Гі де Мопассан. <i>Кіра Шахова</i>	3
ЛЮБИЙ ДРУГ. <i>Переклад Валеріана Підмогильного</i>	25
НОВЕЛИ	
Пампушка. <i>Переклад Валеріана Підмогильного та Михайла Антоновича</i>	277
Дім Тельє. <i>Переклад Петра Чикаленка</i>	310
Мадемуазель Фіфі. <i>Переклад Михайла Качеровського</i>	334
Примітки. <i>Кіра Шахова</i>	345